

betegner. Dernæst foreskrives det, at der skal føres rød Baglygte, medmindre Forlygterne viser rødt Lys bagud, og at Lygterne ikke maa vise hvidt Lys bagud. Ogsaa denne Bestemmelse er af stor Vigtighed, idet andre vejfarende, naar de ser hvidt Lys bevæge sig forude, uvilkaarligt vil regne med, at det er et modgaaende Køretøj, der kører i sin højre Side af Vejen, og derfor vil være tilbøjelige til at indrette sig paa at passere til højre forbi det. Vises der rødt Lys, er det derimod utvivlsomt, at det er et Køretøj, der bevæger sig i samme Retning.

Af mindre Ændringer skal fremhæves, at Lygterne ikke maa være stærkt blændende, og at Forlygterne skal være anbragt saaledes, at Føreren kan se, om de brænder. Sidste Punktum af Stk. 1 b) svarer til Færdselslovens § 12, 3. Stk. Man har dog undgaaet at anvende Ordet »Paahængsvogn«, der sædvanlig kun anvendes om Paahængsvogne til Motor Køretøjer. Det følger endvidere af de ændrede Lygtebestemmelser, at det er rød Baglygte, der skal vises fra det bageste Køretøj.

Det har været overvejet, om rødt Refleksglas var anvendeligt i Stedet for den røde Baglygte, men Udvalget mener ikke, at dette er Tilfældet. Det vil navnlig volde Vanskelighed at faa Refleksglasset anbragt saaledes, at det kan tilbagekaste Lyset fra de bagfra kommende Køretøjer, ligesom man næppe vil kunne regne med en fyldestgørende Vedligeholdelse af Glasset, særlig paa Vare- og Arbejdsvogne.

Medens Færdselslovens § 12 alene gælder for Hestekøretøjer, omfatter Bestemmelserne i Udkastets § 21, Stk. 1—4, ikke blot disse, men alle udenfor Motorloven faldende Køretøjer med Undtagelse af Sporvogne og Cykler, jfr. for disse sidstes Vedkommende § 25.

Stk. 2 svarer til Færdselslovens § 12, 2. Stk. Bestemmelsen er dog gjort fakultativ. Der maa naturligvis ved Transport af brændbar Last gives Adgang til at anbringe Lygterne paa en saadan Maade, at Brandfare undgaaes, men det er ingenlunde nødvendigt af denne Grund altid at forbyde Anbringelse af Lygterne paa selve Køretøjet. F. Eks. er Tankvogne til Transport af Benzin og Petroleum netop som Regel indrettet med Lygteføring paa selve Køretøjet. Ordet »brændbar« er endvidere ændret til det formentlig rigtigere »let antændelig«.

Bestemmelsen i Stk. 3 er ny. Trækvogne, der ikke fører Lygte, er til lige saa stor Fare paa en mørk Vej som Hestekøretøjer uden Lygte. Bestemmelsen vil næppe volde synderligt Besvær, da Trækvognstransport udenfor Byerne ikke er almindelig.

I Stk. 4 er — ligesom i Regeringsforslaget til F. L. § 12 — Køretøjer, der er i Brug til Kørsel mellem Mark og Avlsgaard, fritaget for at føre Lygte. F. L. § 12, 4. Stk., fritager yderligere Kaner og Slæder samt Køretøjer, der er i Brug til »egentlig Arbejdskørsel«, for Lygteføring.

Med Hensyn til Kaner og Slæder ses der ikke at være nogen Vanskelighed forbunden med at anbringe Lygter paa disse. Det kan heller ikke med Rette anføres som Begrundelse for at fritage dem for Lygteføring, at de let ses mod den hvide Sne; thi paa befærdede Veje mister Sneen hurtigt sin hvide Farve.

Hvad dernæst angaar Undtagelsen for Køretøjer, der er i Brug til egentlig Arbejdskørsel, skal for det første bemærkes, at Udtrykket »egentlig Arbejdskørsel« har givet Anledning til megen Tvivl, og at den Dag i Dag i Virkeligheden ingen ved, hvorledes Grænsen for dette Begreb skal drages. I en Skrivelse af 1. Februar 1924 har Justitsministeriet antaget, at Kørsel af Mursten fra et Teglværk i Seest til Kolding ikke var egentlig Arbejdskørsel. Ved Vestre Landsrets Dom i U. f. R. 1924 S. 813 antoges det, at Kørsel i stiv Arbejdsvogn med Kartofler i Sække fra Avlingssted til Køber og tilbage igen, efter at denne havde nægtet Modtagelse, maatte betegnes som egentlig Arbejdskørsel. Ved en utrykt Dom afsagt af Østre Landsret den 23. April 1924 antoges det, at Kørsel med Arbejdsvogn med Fjedre med 5000 Pd. Korn i Sække til Foder for en Gaards Krea-